

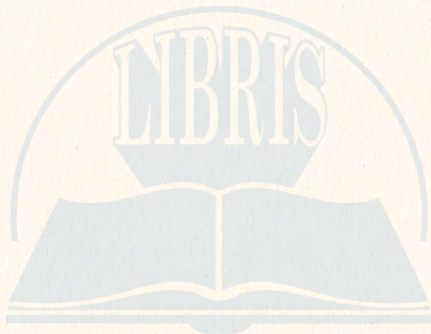

Agnès Martin-Lugand

Oamenii fericiți citesc și beau cafea

Traducere din franceză de Carmen Otilia Spînu

3
TREI

Unu

- Mami, te rog!
- Clara, am spus nu.
- Hai, Diane. Las-o să vină cu mine.
- Colin, nu încerca să mă păcălești. Dacă vine Clara cu tine, o să întârziați și o să plecăm în vacanță cu trei zile mai târziu.
- Vino cu noi să ne supraveghezi!
- În niciun caz. Ai văzut câte mai sunt de făcut?
- Un motiv în plus să vină și Clara cu mine, tu îți vei vedea liniștită de treabă.
- Mami!
- Foarte bine, fie. Ștergeți-o! Hai! Nu vreau să vă mai văd.

Au plecat șușotind pe scară.

Am aflat că încă făceau pe bufonii în mașină în momentul în care camionul i-a lovit. Mi-am spus că au murit râzând. Mi-am spus că aș fi vrut să fiu cu ei.

Și după un an, îmi repetam în fiecare zi că aș fi preferat să mor cu ei. Dar inima mea se încăpățâna să bată. Și mă ținea în viață. Spre marea mea nenorocire.

Întinsă pe canapea, fixam cu privirea rotocoalele de fum de țigară, când ușa de la intrare s-a deschis. Félix nu mai aștepta să-l poftesc ca să vină la mine. Își făcea apariția pur și simplu, fără să anunțe sau cam așa ceva. Venea zilnic. Ce fusese în mintea mea de-i lăsasem o dublură a cheii?

Intrarea lui m-a făcut să tresar și scrumul mi-a căzut pe pijama. Cu un suflu, l-am scuturat pe jos. Ca să nu-l văd făcând menajul cotidian, am plecat la bucătărie să-mi iau încă o doză de cofeină.

Când m-am întors, nimic nu-și schimbase locul. Scrumierele erau tot pline, ceștile goale, cutiile de mâncare comandată și sticlele erau risipite pe măsuța joasă. Félix stătea așezat, picior peste picior, și mă fixa cu privirea. Să-l văd cu aerul acela serios m-a nedumerit o fracțiune de secundă, dar ce m-a surprins cel mai mult a fost ținuta lui. De ce era în costum? Ce se întâmplase cu veșnicii blugi rupți și cu tricourile mulate?

— Unde te duci îmbrăcat așa? La o nuntă sau la o înmormântare?

— Cât e ceasul?

— Nu ăsta-i răspunsul la întrebarea mea. Puțin îmi pasă cât e ceasul. Te-ai deghizat ca să agăți vreun *golden boy*?

— Aș fi vrut eu. Este două după-amiaza și tu trebuie să te duci să te speli și să te îmbraci. Nu poți să mergi în halul ăsta.

— Unde vrei să merg?

— Grăbește-te. Părinții tăi și cei ai lui Colin o să ne aștepte. Trebuie să fim acolo într-o oră.

Trupul mi-a fost străbătut de un fior, mâinile au început să-mi tremure, am simțit un gust amar în gură.

— Nici nu se pune problema, n-am să merg la cimitir. Înțelegi?

— Pentru ei, mi-a spus el blând. Vino să le aduci un omagiu, astăzi trebuie să vii, se împlinește un an, toată lumea te va susține.

— Nu vreau susținerea nimănui. Refuz să merg la această stupidă ceremonie comemorativă. Credeți că vreau să celebrez moartea lor?

Vocea mi-a tremurat și primele lacrimi ale zilei au început să curgă. Ca prin ceață l-am văzut pe Félix ridicându-se și apropiindu-se de mine. Brațele lui m-au cuprins și m-au strâns la piept.

— Diane, vino pentru ei, te rog.

L-am respins cu violență.

— Ți-am spus că nu, ești tâmpit? Ieși afară din casa mea! am urlat văzând că schițează un pas către mine.

Am alergat în dormitor. În pofida tremurului mâinilor, am reușit să încui de două ori. M-am prăbușit cu spatele lipit de ușa și mi-am îndoit genunchii la piept. Tăcerea care a cuprins apartamentul a fost întreruptă de oftatul lui Félix.

— Am să mai trec diseară.

— Nu vreau să te mai văd.

— Fă măcar efortul să te speli, dacă nu, te bag chiar eu sub duș.

Pașii lui s-au îndepărtat și zgomotul ușii mi-a dat de înțele că plecase, în sfârșit.

Am rămas nemișcată, cu capul între genunchi, minute lungi, înainte să-mi cadă privirea pe pat. În patru labe, am mers cu greu spre el. M-am ridicat și m-am înfășurat în plapumă. Ca de fiecare dată când mă refugiam acolo, nasul meu a pornit în căutarea mirosului

lui Colin. Dispăruse în cele din urmă, și totuși eu nu schimbasesm deloc cearsăfurile. Voiam să-l simt încă. Voiam să uit mirosul de spital, de moarte, care i se impregnase în piele ultima dată când mi-am ghemuit capul pe gâtul lui.

Voiam să dorm, somnul avea să mă facă să uit.

Cu un an înainte, când am ajuns la urgențe împreună cu Félix, m-au anunțat că era prea târziu, fiica mea murise în ambulanță. Medicii nu mi-au lăsat timp decât să vomit înainte să mă informeze că și în privința lui Colin nu era decât o chestiune de minute, poate cel mult de ore. Dacă voiam să-mi iau adio, nu trebuia să pierd timpul. Aș fi vrut să urlu, să le spun că mă mint, dar nu eram în stare. Nimerisem în plin coșmar, voiam să cred că mă voi trezi. Dar o infirmieră ne-a condus spre locul în care se afla Colin. Fiecare cuvânt, fiecare gest din momentul în care am intrat în încăperea aceea au rămas întipărite în memoria mea. Colin stătea acolo întins pe un pat, conectat la o mulțime de aparate zgomotoase, care clipeau. Corpul lui abia se mișca, fața îi era acoperită de vânățai. Am rămas paralizată mai multe minute în fața acelei priveliști. Félix m-a urmat și prezența lui m-a împiedicat să mă prăbușesc. Capul lui Colin s-a întors ușor spre mine, privirea lui s-a agățat de a mea. A găsit puterea să schițeze un zâmbet. Zâmbet care mi-a permis să mă apropiu de el. I-am luat mâna, el a strâns-o pe-a mea.

— Ar trebui să fii cu Clara, mi-a spus cu greutate.

— Colin, Clara e...

— E în sala de operație, m-a întrerupt Félix.

Am ridicat capul spre el. I-a zâmbit lui Colin, evitându-mi privirea. Ceva îmi bâzâia în urechi, fiecare

părticică din corpul meu a început să tremure, vederea mi s-a închețat. Am simțit mâna lui Colin strângând-o mai tare pe a mea. Îl priveam în timp ce îl asculta pe Félix dându-i vești despre Clara și spunându-i că ea va scăpa. Această minciună m-a adus brusc la realitate. Cu o voce frântă, Colin mi-a spus că nu văzuse camionul, căci el și Clara cântau în momentul acela. Nu mai eram în stare să vorbesc. M-am aplecat asupra lui, i-am trecut mâna prin păr, peste frunte. A întors din nou fața spre mine. Lacrimile mele îi făceau trăsăturile neclare, începuse deja să dispară. Mă sufocam. A ridicat mâna ca s-o pună pe obrazul meu.

— Ssst, iubita mea, mi-a spus el. Liniștește-te, l-ai auzit pe Félix, Clara va avea nevoie de tine.

N-am găsit nimic ca să scap de privirea lui plină de speranță pentru fiica noastră.

— Dar tu? am reușit să articulez.

— Ea este cea care contează, mi-a spus, ștergându-mi o lacrimă de pe obraz.

Hohotele mele s-au întetit, mi-am rezemat fața de palma lui caldă încă. Era tot acolo. Încă. M-am agățat de acest încă.

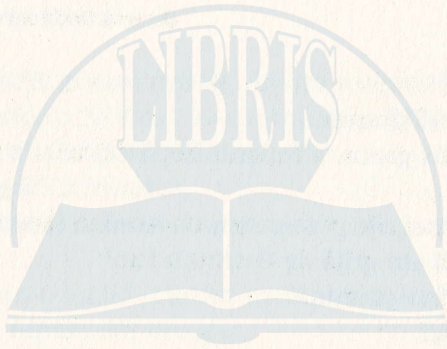
— Colin, nu vreau să te pierd, i-am șoptit.

— Nu ești cu totul singură, o ai pe Clara, iar Félix va avea grijă de voi.

Am dat din cap fără să îndrăznesc să-l privesc.

— Iubirea mea, totul va fi bine, ai să fii curajoasă pentru fiica noastră...

Vocea i s-a stins brusc, m-am speriat și am ridicat capul. Părea atât de obosit. Își folosise ultimele puteri pentru mine, ca întotdeauna. M-am lipit de el ca să-l îmbrățișez, a răspuns cu puțină viață care-i mai rămăsese.

Șapte

N-am stat mult pe gânduri înainte să accept propunerea lui Edward. Am plecat sub privirile stupefiate ale lui Abby și Jack, cărora de data asta li l-a lăsat pe Postman Pat.

Traseul cu mașina și traversarea pe mare le-am făcut în cea mai mare tăcere. Cu el, învățam să nu vorbesc ca să nu spun nimic.

Abia am pus piciorul pe insulă și el m-a dus la una dintre extremitățile acesteia, unde luminozitatea era, se pare, perfectă pentru fotografiile lui. Acolo am început să regret serios că venisem cu el. Avusesem întotdeauna rău de înălțime și ne aflam pe marginea unei faleze, la o înălțime de peste nouăzeci de metri.

— Voiam să-ți arăt locul ăsta. E copleșitor, nu crezi? m-a întrebat.

Terifiant mi se părea mai potrivit.

— Îți dă impresia că ești singur pe lume.

— De-aia îmi place să vin aici.

— Cel puțin, nu te deranjează vecinii.

În acel moment am schimbat o privire grea de semnificații.

— M-apuc de treabă, a anunțat Edward. Tu rămâi aici și onorează tradiția insulei.

— Ce înseamnă asta?

— Fiecare călător trebuie să se lungească pe burtă și să-și aplece capul deasupra vidului. E rândul tău!

A început să se îndepărteze, l-am reținut apucându-l de braț.

— E o glumă?

— Ți-e frică?

— A, nu, deloc, dimpotrivă, i-am răspuns pe un ton înțepat. Ador senzațiile tari.

— Atunci, fă-ți plăcerea.

De data asta a plecat de-a binelea. Îmi lansa o provocare. Am aprins o țigară. Apoi, m-am așezat în genunchi. Singura soluție ca să mă apropii de margine era să mă târăsc. Ca într-un antrenament de comando. Primele tremurături au apărut la un metru de obiectiv. Mușchii mi-au înțepenit, eram paralizată și nu departe de a urla de groază. Timpul trecea și eram incapabilă să mă ridic și să mă îndepărtez de prăpastie. Să-mi mișc capul ca să văd unde își făcea Edward fotografiile mi se părea imposibil, așa fi căzut sigur. I-am șoptit numele ca să-mi vină în ajutor. Niciun efect.

— Edward, vino, te rog, am strigat cu voce tare.

Minutele mi s-au părut ore. Edward a venit în sfârșit.

— Ce faci tot aici?

— Iau ceaiul, nu se vede?

— Nu-mi spune că ai ameteți.

— Ba da.

— De ce ai vrut să faci asta?

— De-aia. Fă ceva, orice, trage-mă de picioare, dar nu mă lăsa aici.

— Nu conta pe asta.

Ticălosul. Am simțit cum se lungește lângă mine.

— Ce faci?

Fără un cuvânt, s-a apropiat și mai mult, și-a trecut un braț peste spatele meu și m-a strâns lângă el. Eu încă nu mișcam.

— Înaintează cu mine, mi-a spus încetișor.

— Nu, am șuiertat.

Când l-am simțit pe Edward începând mișcarea spre margine, mi-am ascuns capul în gâtul lui.

— O să cad.

— N-am să te las.

Am întors încet fața. Vântul m-a biciuit și părul mi-a zburat în toate părțile. Am deschis încetișor ochii și am avut senzația că sunt aspirată într-o prăpastie văzând valurile care se spărgeau de pereți. Strânsoarea lui Edward s-a întărit. Am clipit din ochi, m-am lăsat pe mâna lui, nu puteam să controlez nimic. Tot corpul mi s-a relaxat. În cele din urmă, am întors capul spre Edward. Mă privea.

— Ce-i? l-am întrebat.

— Profită de spectacol.

I-am aruncat o ultimă privire și m-am aplecat din nou. După aceea Edward s-a ridicat, m-a luat de mijloc și m-a ridicat și pe mine în picioare. Am schițat un zâmbet.

— Ne întoarcem, m-a anunțat punându-și o mână în scobitura spatelui meu.

Am petrecut seara în pubul din port. Pe drumul de întoarcere la pensiunea unde ne cazaserăm am aflat că a doua zi avea să plece devreme, avea de făcut fotografii la răsăritul soarelui.

M-am întins în pat, dormisem ca un bebeluș. Ziua era deja înaintată. Când m-am ridicat, am văzut o hârtie băgată pe sub ușa camerei. Erau o hartă a insulei și un bilet. Edward îmi spunea unde își va petrece ziua.

Proprietarul mi-a servit un mic dejun pantagruelic. Devorându-l, l-am ascultat vorbindu-mi despre Edward și despre șederile lui de unul singur acolo.

Puțin mai târziu, ajungeam la capătul drumului. Merseam mai mult de o oră prin landă. Plaja era în fața mea, îl vedeam pe Edward în depărtare, cu aparatul foto în mână. Dacă nu mi-ar fi fost teamă că-l deranjez, cred că aș fi alergat la el, fără să știu prea bine de ce. M-am așezat ca să-l observ. Am luat un pumn de nisip și m-am jucat cu el. Mi-era bine, nu mă mai simțeam apăsată. Viața își relua drepturile, iar eu nu mai voiam să lupt împotriva ei.

Edward venea pe plajă, cu geanta pe umăr, cu țigara în gură. Ajuns lângă mine, s-a așezat alături.

— Somnoroasa s-a trezit?

Am lăsat capul în jos, zâmbind. Am simțit că se apropie. Buzele lui s-au așezat pe tâmpla mea.

— Bună, a spus simplu.

Eram tulburată.

— Și fotografiile? am întrebat ca să trec la altceva.

— Voi vedea la developare, nu înainte. Am terminat pentru astăzi. Vrei să mergi un pic pe jos? a propus el sculându-se.

Am ridicat fața spre el. L-am privit fix, îmi venea să-l iau de mână și nimic nu mă împiedica. M-a tras înspre el. Am rămas așa câteva clipe, învăluită în sentimentul de siguranță care mă stăpânea. În cele din urmă, m-am îndepărtat încet. Am mers către mare, am privit înapoi, Edward mă urma, i-am zâmbit, el mi-a întors zâmbetul.